

Uçan Eşşek

sayı: 2

- Beyaz Gemi Üzerine
- benim de bir sözüm kalır
kasr üzerine
- kendimden bildiriyorum

Editör'ün Notu

Bu dergideki yazılar, öncekilerin aksine, İstanbul yazma buluşmalarımızdan ortaya çıkmadı. Son sayıdan bu yana görüşmeye devam etmiş olsak da buluşmalarımızın amacı çoğunlukla sohbet etmek oldu. Yazılarımızı kendi dünyalarımızda yazdık; belki de bu yüzden—ya da bu sayede—farklı uzunluklarda ve temalarda yazılar ortaya çıktı.

Giray yeni okuduğu Beyaz Gemi kitabı hakkında yazdı. Okurken aklına düşen sorunsalları ve ana temaları işleyerek makale ebatlarında bir yazı ortaya çıkarttı.

Odaklandığı ana başlıklar, "San-Taş Vadisinde Çocuk Olmak" ve "Geyiğin Çocukları", dünyaya Kırgız dağlarındaki bir çocuğun gözlerinden bakmayı ve bu dağların halklarının kutsal saydığı geyik anlatısının inceliklerinden bahsediyor.

Ege'nin yazısının adı ise "kendimden bildiriyorum". Başlılığı gibi her sözcüğü de küçük harflerle yazılmış bu yazı, dergimize daha önce bulunmayan yeni bir tarz getiriyor.

Yazı, "kahramanın başından geçen bir günün hikayesi" şeklinde işlenmiş. Kahramanımız olan, adı verilmeyen kişinin psikanalistiyle görüşmesinden çıkmasıyla başlıyor. (*Psikanalist: diğer psikoloji disiplinlerinden farklı olarak danışanın bilinçdışı süreçlerine odaklanan, müdahaleden ziyade analiz odaklı psikolog türü.*)

İsimsiz kahraman, kafasını allak bullak eden görüşmeden çıktıktan sonra İstanbul'un girdaplı sokaklarına dalıyor. Tuhaf bir masal gibi, karşısına türlü türlü insan çıkıyor. Bu sırada karakterin iç sesinden onlar hakkındaki fikirlerini dinliyoruz. Fakat gerçeklik her zaman beklediği gibi çıkmıyor. (Mesela *sinthomoseksüel*, benim ilk başta sandığım gibi, S. Zizek'in konuşmasını taklit eden bir pelteklikle söylenmiş "homoseksüel" kelimesi değil, apayrı bir kavrammış. Galiba baştaki "öznenin kendi zevkiyle kurduğu ilişki" ile de bir bağlantısı var... *Bakınız: sinthome.*)

Gayet İstanbullu bir yazı bu. Okurken aklınızda bulunması gereken bir şey söyleyeyim: "biraz çalışayım diye bir kafeye oturuyorum" derken bahsettiği kafenin Cihangir'de olduğunu unutmayın.

Ecem ise yazısıyla bize bir şiir getiriyor. Geçen sayının aksine bu seferki kendi şiiri değil, fakat yine şiirsel bir dille, günlerinden koparıp çıkarttığı bir ânı bizimle paylaşıyor.

Yazma tarzına *bilinç akışı* diyebiliriz belki. Bu yazıyı, başta bahsettiği kafede otururken yazmış olduğu her halden belli. Ecem'in çevresinde gördüğü şeylerin tasvirini dinlerken, bir anda fikirlerin debisine kapılıp kendimizi Murathan Mungan'ın şiirinde buluyoruz.

Bu şair yazar, Ecem'in hayatında birçok yerde karşıma çıkmakta. Çalıştığı bir hekimin hayatı anlamlandırdığı şiirlerin yazarı, yazın öğretmenliğini yapmış ilginç bir sosyoloğun kitabının önsöz yazarı. Bu yazı sayesinde sizin de karşınıza çıkardı onu.

Ecem'in anılarını eşelerken karşımıza çıkan bir fotoğraf, son bağlantıyı da kurarak resmi tamamlıyor. Böylece sizi eski bir analog fotoğrafla ve isterseniz izini sürebileceğiniz bir paragrafta bırakıp yazıyı sonlandırıyor.

İç hesaplaşmalar

Son olarak bu sayıda yaşadığım bir zorluktan ve editörlüğün bana açtığı bir kapıdan bahsetmek istiyorum.

Bir yazının derinliklerine nüfuz etmek zor. Yazar için çok yüklü bir yazı, onu üstünkörü okuyan birisi için kapalı bir kutu olarak kalabiliyor. Bu noktada editörün işi-ve marifeti-ilk önce kendisi ve sonra okuyucular için yazının içindeki büyüğü keşfetmek ve onu elinden geldiğince berrak bir şekilde sayfalara taşımak.

Editörlüğün zor kısmı ise, bütünlüğe sahip bir eser ortaya çıkartabilmek... Parçalar bir araya geldiğinde bütün, düzgün çalışmalı. Eserlerin peş peşe okunacağı göz önünde bulundurularak, kaba metin bütününden okuyucuya özel bir deneyim yontulmalı.

Uçan Eşşek

Bu sayıda editörlüğün hem zorluğunu hem de güzelliğini bir öncekinden çok daha fazla deneyimleyebildim. ege, yazısının kapılarını ardına kadar açtı benim için. Kağıda dökerken bütün cümleler anlam kazandı. Beraber düzenlemeler yaptık, deyişler üzerine düşündük. Yavaş yavaş, sanki kendim yazmışım gibi, yazının mekanikleri zihnimde belir-meye başladı.

Ecem'in yazısına neredeyse hiç düzeltme yapmadım ama tekrar tekrar okuyarak bana hissettirdiklerini sizinle paylaşmaya çalıştım.

Aynı şekilde, yazarken neredeyse iki haftayı beraber geçirdiğim kendi yazım, zihnimde dönüp dururken ruhuma ve aklıma tesir etti.

Bu şekilde ikinci sayının içerdiği bütün bu yazılar, hayatımın belirli bir döneminden izler olarak içime işlemiş oldu. Size kılavuzluk etmek için gezdiğim veya keşfettiğim bu diyarların haritası, unutamayacağım bir şekilde aklıma kazındı.

İşte ikinci sayımızın hikayesi de böyle. Yine beraber, fakat apayrı diyarlardan, uçan eşşek tekrar sizlerle :)

- giray, 16.12.24

Beyaz Gemi Üzerine Sözler

Beyaz Gemi: Cengiz Aytmatov adında Kırgız bir yazarın romanı. Kitabın ana karakteri ismi hiç verilmeyen bir çocuk. İssık-Kul adındaki büyük Kırgız gölüne tepeden bakan San-Taş vadisinde, dedesi Momun ve diğer akrabalarıyla birlikte yaşıyor.

Çocuğun yurdu aynı anda hem sanayileşme hem de sovyetleşme ile karşı karşıya. Kendi hayatları ekin ekip biçerek, yandaki ormanda çalışarak geçerken, aşağıdaki deniz boyutundaki gölün kıyılarında çağdaş bir şehir yükseliyor.

Çocuğun annesi, kocası onları terk ettikten sonra şehre gidip çalışmaya başlamış. Bu esnada oğlunu dedesiyle beraber dağda bırakmış. Fakat kadın hiç geri dönmemiş, şehirde tekrar evlenerek yeni bir aile kurmuş.

Dedesinin torununa anlattığına göre annesinin şehirdeki evi küçücük. Tek odalı bir apartman dairesinde iki çocuğu ve yeni kocası ile sıkış tepiş yaşıyor. Sabahtan akşama kadar işe gidiyorlar ve akşam sessiz sakin odalarına çekiliyorlar. Bakacak kimseleri olmadığı için çocukları yatılı kreşe veriyor, haftada sadece birkaç kez görebiliyorlar. Kadının Momun Dede'ye dediğine göre, daha büyük bir eve taşındıklarında ve kocasına kabul ettirebildiğinde oğlunu almak için geri dönecekmiş.

Bu esnada çocuk, dağlarda otların ve taşların arasında yapayalnız ama özgür bir çocukluk geçiriyor. Etrafında yaşıtı kimse yok, bu yüzden evlerini çevreleyen kırlardaki büyük ve karakteristik bazı kayaları arkadaş edinmiş. Geniş, kahverengi ve üstü hafif çökük olan bir tanesine "Eyer" adını vermiş. Eyer'in çukur kısmına oturup ata bindiğini hayal ediyor bazen. Büyük başka bir taş "Kurt" adını vermiş, çünkü bu taşın boyun gibi uzun parçası ve karaltılı çıkıntıları, dehşet verici bir kurdu andırıyor.

Çocuğun etrafında insanlar da var ve onların çıkardığı dert ve sıkıntılar çocuğun hayatından eksik olmuyor. Dağlarda yaşayan küçük ailesi: dedesi, üvey-ninesi, teyzesi Bekey ve onun despot kocası Orozkul, onlarla beraber yaşayıp ormancılık yapan ama kanla bağlı olmadıkları aylak Seydahmet ve onun karısı Gülcemal. Bu küçük insan topluluğu birlikte türlü badireler atlatıyor. Orozkul karısına ve kayınpederine eziyet çektiriyor, ninenin yüzü hiç gülmü-

yor, Bekey acı talihine yanyor, Seydahmet hep işten kaçıyor, Gülcemal ise kendi bebeğini büyötmekle meşgul...

Çocuk da onların çalkantılı yaşantısının içinde savrulup duruyor, ama olayların tam olarak bir parçası da değil, çünkü kendisi henüz yetişkinliğe adım atmamış. O hala küçük ve hayalperest bir çocuk. Büyüklerinin dertlerini tam olarak anlamıyor ve paylaşmıyor. Öyleyken bile etrafındaki acılı olaylar onun ‘çocuk-dünya’sına uzun ve çarpık gölgeler düşürüyor. Büyüklerin gördüklerinden farklı, çok daha saf, hatta komik, fantastik, ama bir o kadar da korkunç gölgeler...

Issık-Kul Dağlarında Çocuk Olmak

Kitabın sevdiğim bir yanı, tanıdık çocuk imgelemine Kırgızistan dağlarına yerleştirmiş olması. Biz “çocuk” ile daha önce de karşılaştık—belki eski Fransız filmlerinde, belki çağdaş Türk tiyatrosunda—ama Kırgızistan dağlarındaki ücra bir köy evinde karşılaşmadık hiç.

Çocuk özgür ve saf bir ruh. Hayatındaki olaylara kendi hayallerle süslü penceresinden bakıyor. Birisi canını sıktığında kaçıp gidiyor ve kendince düşler kurarak sıkıntısını atlatmaya çalışıyor.

Mesela ninesi ona kızdığında ‘arkadaşı’ olan bitkilerin arasına sığınyor. Sık büyüyen sıralcın çalılıklarının arasına girdiğinde dışardan kimse onu göremiyor. Burada sırtüstü yere yatıp gökyüzünü izliyor ve hayaller kuruyor. Bulutların onun için şekilden şekle girdiğini, üzüldüğü için görmek istediğı her şeyi ona gösterdiklerini hayal ediyor. Sonunda üzüntüsü geçiyor...

Çocuk için değerli olan bir diğer hayal ürünü ise masallar. Dedesi torununa çok değer veriyor ve ona sürekli masal anlatıyor.

Dedesinin birçok masalı var ve her biri yaşantılarının farklı bir yönüne dair. Bazıları yurtlarının geçmişini anlatıyor, bazıları etraflarındaki tabiatla ilgili ve bazıları da halklarının gelenek göreneklerini açıklıyor.

Mesela çocukla beraber yaylaya çıkan çobanları karşılamaya gittiklerinde, çocuğa herkese elini uzatması gerektiğini, çünkü “her yedi kişiden birinin peygamber olduğunu” ve peygamber eli sıkanın hayat boyu mutlu olacağını söylüyor¹.

Dedesinin masalları böylece sıradan görülebilecek geleneklerin veya alışıldık tabiat olaylarının üzerine kadim bir büyü tozu serpiyor. Mesela dağlardan esen rüzgarın, evvel zaman içinde yurtlarına musallat olan bir düşman ordusunu yolundan çevirdiğini, vadiden aşağı doğru ese ese Issık-Kul'a kadar sürüklediğini ve sonunda hepsini sulara gömdüğünü anlatıyor.

Bazen de dedesinin kadim masalları gündelik hayatına merhem oluyor. Mitolojik, hatta toplumunun teolojik figürlerini dede nağıllarından çıkartıp zor zamanlarda ailesinin yardımına koşturtuyor.

Orozkul, çocukları olmadığı için sinirlenip karısı Bekey'i dövdüğünde, çocuk rüyasında Kırgız boyu Buğu'nun koruyucu hayvanı—ve anası—Boynuzlu Geyik Ana'nın, Bekey için boynuzlarında bir beşik taşıyarak geldiğini, bu şekilde onlara bir bebek getirdiğini görüyor.

İşte Issyk-Kul dağlarında çocuk olmak böyle bir şey. Hayallerle çevrili yalnız bir çocukluk, tabiatın derin ihtişamıyla baş başa.

Eski ve Yeni Kötüler

Kitapta ilgi odağı olan bir konu da kötülük. Daha doğrusu insanın açgözlülüğünden doğan kötülük ve buna verilen tepkiler. Açgözlü insan elindeki gücü adil bir şekilde kullanmayı beceremiyor ve taşkınlığının sonucunda dünyaya zarar veriyor. Bu yaklaşımdan kötü etkilenen veya ondan uzak yaşamak isteyenler ise bir şekilde direnmek veya kendilerini korumak zorunda kalıyor.

Kitapta işlenen iki farklı 'açgözlülük-kötülük' anlatısı olduğunu düşünüyorum. Bunlardan birisinin odağında ormancı Orozkul var. Kendisi, ailesine ettiği zulümler ve doğaya verdiği zararlarla başlı başına bir baş-kötü. Diğer kötülük anlatısı ise insanın doğaya verdiği tahribat ve kutsalların yok edilmesinin hikayesi. Bu tema maral (geyik) hikayesi üzerinden işlendiği gibi Kırgızistan'daki sosyopolitik-ekonomik değişimler üzerinden de işleniyor. Ailenin hayatındaki karakterler, annenin şehirde tek başına ve kötü yaşaması gibi meseleler üzerinden alttan alta anlatılıyor.

Orozkul'un temsil ettiği kötülük yeni ortaya çıkan bir kötülük değil. O eski bir kötülük. Açgözlü ve gücünü kendi çıkarları için suistimal eden insanlardan doğuyor. Bu insanlar kendi menfaatleri dışında kimseyi düşünmüyor ve acı çektirmekten kaçınıyorlar.

Tarih boyunca bu insanlardan hep vardı, küçük büyük her toplulukta ortaya çıktılar. Ezelden beri var olan, başka birisinde daha doğal ve zararsız olabilecek içgüdülerin, çarpık ve gaddar bir yaşantıyla yoğrulmasının sonucu şekillendiler belki de.

Kitabın alttan alta işlediği ikinci kötülüğün ise “yeni” sayılabileceğini ve toplumsal değişimlerden doğduğunu düşünüyorum. Özellikle geçtiğimiz yüzyılda dünyanın her yerinde karşımıza çıkan doğanın yıkımı, eski geleneklerin yitirilmesi gibi süreçlerden ve kötülüklerden bahsediyorum.

Son çağın değişikliklerini saf kötü olarak addedemeyiz, fakat bildiğimiz tek bir şey var: insanın inşa ettiği aletlerin etki alanı genişledi. Büyük binalar yapmak ve ormanları tarlalarla değiştirmek kolay bir iş oldu. Sağlık ve yaşama koşulları düzeldikçe nüfuslar büyüdü. Yeni çoğalan nüfus büyük oranda şehirlerde yaşamaya başladı.

Bu esnada eski geleneklerin bazıları unutuldu. Toplumlar, iç içe geçmiş geleneksel üretim tarzlarını ve yaşama biçimlerini artlarında bırakınca adetlerin gözettiği ortak duyarlılıklar hafif hafif silinmeye başladı. Şehirleşmenin ve sanayileşmenin sonuçlarına ek olarak bir de toplumsal hassasiyet ortadan kalkınca insanlar doğayı suistimale daha açık hale geldi ve bu, aşağı yukarı kimse suçlu değildi... Fakat sonuçlar değişmedi.

Mononoke'den "Shishigami" (Geyik Tanrısı), sanatçı:tedslittledream

Geyiğin Çocukları

Bu konuda Prenses Mononoke filmi izleyebilirsiniz. Orada da benzer temaları göreceksiniz.

Kutsal bir hayvan, onun ortaya çıkışıyla yurdundan kovulan, geyik çobanlığı yapan bir toplumun prensi. Yolda karşısına çıkan sanayileşmiş bir şehir, ve doğaya verilen bilinçli bilinçsiz zararlar. Kaçınılmaz olanla tercihen ortaya çıkan arasındaki ince çizgi, ve bu çizginin üzerinde oynanan tehlikeli bir denge oyunu...

Beyaz Gemi kitabındaysa benzer bir durumda kalan ama gerçekten yaşamış ve hala yaşayan, vakti zamanında aynı şekilde geyiği kutsal saymış bir toplum göreceksiniz. O toplum artık geyiklerini yitirmiş durumda, hepsi ya daha kuzeye kaçmış ya da ölmüş. Sanayileşme, avlanma, şehirleşme.

Mononoke ve Beyaz Gemi arasında birçok benzerlik var, fakat kitabın sonunu anlatmadan ve derin incelemelere girmeden kendi keşfettiğim bir benzerliğe değinmek istiyorum.

Kitabın anlatıcısı, Boynuzlu Geyik Ana masalı kısmında ilginç bir iddiada bulunuyor. Adları Kırgızca “Geyik” anlamına gelen Buğu Boyu’nun bir zamanlar kuzeyde, Enesay adında büyük bir nehrin yanında yaşadığını söylüyor. O zaman Buğular, Sibiry’a’daki bu nehrin kıyılarını yurt tutmuş kabilelerden biriymiş sadece.

Eğer bugünkü Enesay’ı, yani Yenisey nehrini araştırırsanız, gerçekten o kıyılarda yaşayan ve Kırgızlarla dil ve kültür üzerinden akraba olan bir toplum olduğunu görürsünüz. Yenisey çevresini içeren ve Kuzey Moğolistan’a kadar uzanan topraklara sahip bu topluma Tuvalar deniyor. Yenisey’in biraz aşağısındaki dağlık bölgede yaşayan bir Tuva boyu ise çok ilgi çekici, çünkü bilin bakalım bu boy neyle uğraşıyor? Rengeyiği çobanlığı!

*Bu teyzeleri görmeye gitmek lazım.
Tuva’daki Tujalar, kaynak: tuva-travel.com*

Buğular ve Tuvalar arasında bir ilişki olsun olmasın, kitaptaki boy destanı sonradan ortaya çıkmış bile olsun, Moğolistan'ın kuzeyinde sıkışmış Türki dil konuşan bir toplumun varlığı epey şaşırtıcı. Bu toplumun Sibiry'a'dan göç ettiği söylenen bir boy ile aynı hayvanla bağlantılı olması daha da etkileyici. Boy masallarının aslı ne olursa olsun, bu özdeşleşmeler Orta Asya toplumlarındaki ortak geçmişe işaret ediyor. Bir zamanlar komşu topraklarda yaşamış insanların benzer şekillerde yaşadığını ve aynı geleneklere sahip olduğunu gösteriyor.

Doğanın tahribatı ve kutsalların yitirilmesini konu edinen en esaslı filmlerden biri olan Prenses Mononoke'nin, doğa ruhunu temsil etmek için geyiği seçmesi belki de tesadüf değildir.

Geyik zarafet ve narinlikle özdeşleştirilen bir hayvan. Bu hayvanın dünyanın en ücra ve zor koşullarında yaşayan bir türü ise rengеyiği. Böyle bir hayvanla iletişim kurmak, onu evcilleştirerek ortaklaşa bir yaşam tarzı inşa etmek, dünyadaki insan-hayvan uyumlarının belki de en alışılmadık örneği.

San-Taş Vadisine Son Bir Bakış

Yolculuk bitti, vadiden aşağı inen, yurdumuza giden yola girdik. Şöyle son bir kez omzumuzun üzerinden bakıyoruz San-Taş vadisine, yan yana ilişmiş üç küçük tahta eve.

Bu küçük köyde olan her şeyi yeterince konuşmadık daha. Mesela Bekey teyze, niye çekip gitmiyor Orozkul onu dövünce? Tek başına başka bir hayat kurmayı hayal bile edemiyor çünkü. Ama suçlayabilir miyiz? Nine bile tekrar tekrar diyor ona, “senin gibi kısır karıya kim bakar” diye. Görüldüğü üzere *geleceğin çarkları* sıkı sıkıya kenetlenmiş durumda, ve paslanmaktan hareket edemez hale gelmişler.

Peki ya Momun dede, onun Orozkul karşısında sergilediği tutuma ne demeli? Belki de dediği gibi, “eşeğe eşek olduğunu” anlatamayız. Ama ya eşekliği aşır öküzlüğe geçince? Kendimizi sorguluyoruz, açgözlü despotlar karşısında ne yapmalı diye.

Bir an küçük evlerin ardındaki tepelere kadar uzanan ormanları görüyoruz. Sonbaharın gelişiyle renkten renge bürünen kayın ve kavak ormanları, dağ yamacını kaplayan yeşil köknar ve çam ormanlarına kavuşuyor... Yavru geyik! He ya, ne oldu o yavru geyiğe?

Biliyor muydunuz, Kırgızistan dağlarında yaşayan küçük geyik sürüleri bulunmuş. Sürüdeki geyiklerin sayısı 400'ü buluyormuş. Son yıllarda insanlar seferber olup onları koruma altına almış, yaralıları besleyip doğaya tekrar salıyormuş. Eskiden geyik avlamış olan avcılar bile tövbe edip bu sürülerin korucusu olmuş, dağlarda onları takip edip kimsenin dokunmamasını sağlıyorlarmış. (Bu işi bir avcıdan daha iyi kim yapabilir ki?) Bunları biliyorum çünkü gazeteciler gidip haberlerini yapmış.

Belki de yavru geyik o sürüyle beraberdir?..

İşte böyle arkadaşlar

Var varanın, sür sürenin,

Destursuz bağa girenin..

“Hali budur!” dediler...

¹ Lafarası Couchsurfing üzerinden kızarkadaşım vesilesiyle tanışmış olduğum arkadaşımız Akzharkyn'a teşekkür etmek isterim. Kendisi bir akşam Taksim'den Beşiktaş'a yürürken bana bir Kazak atasözü öğretmişti. Atasözü aynı Momun Dede'nin atasözüne benziyordu...“Kırktan biri Hıdır. (Qyrxyn byri Xydyr.)” Ne kadar sade, değil mi? Galiba Orta Asyalı Türkiler az lafla çok şey anlatmayı seviyor. Bu atasözünün dediğine göre, mesela verdiğiniz bir davette, evinize gelen misafirlerin sayısı 40'ı buluyorsa bunlardan en az 1 tanesinin Hıdır olacağıdır. Yani hepsine iyi davranmanız gerekir. Zira aralarından hangisinin Hıdır çıkacağını bilemezsiniz...

benim de bir sözüm kalır kasr üzerinde

Dersimi beklemek üzere bütün kapıları camdan bir yere kahvaltı yapmak için oturdum. Geniş bir kanepedeyim, rengarenk. Ne kadar güzel bir parkın içinde konumlandığını düşünüyorum bulunduğu semtin aksine. Hoşuma gidiyor.

Ve oturduğum bu güneş alan güzel yerde birkaç ay önce bir hastanenin psikiyatri bölümünde yaptığım staj ara ara aklıma düşüyor, belki pek gitmiyor da ben yüzümü başka yöne dönüyorum.

Her sabah 08.30 buluşmaları.

Çalıştığım kişi, ismini paylaşmaktan geri duruyorum, dissosiyasyon çalışıyor. Tam bunları yazarken aklıma, yıllar önce analog fotoğraf makinemle metro köprüsünde çektiğim yazı aklıma geliyor: “Ayrırma ve birleştirmek noktası.” Her birleşme ayrılığa gebe, bir şekilde.

Ve biz, neredeyse her sabah, Murathan Mungan’ın bir şiiri vardı ki onu okurduk. Şiirin de ismini paylaşmaktan geri duruyorum. Birlikte çalıştığım kişi, ona yazılarımda nasıl hitap edeceğimi henüz bilmiyorum, şiirde hayatına dair çokça şey bulurdu. Bir an olsun, yine böyle bir anda, “öyle yorumlarsak öyle olur; arayan bulur” diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bunu dememin üstünden aylar geçti ve ben o şiirin de içinde olduğu seksen dört basımı o kitabı aldım.

Güneş ışığını hissettiğime sevinip, bir yandan kitabı okurken diğer yandan da içimdeki keskin bir hüznle ilişkilerimi onarıp onaramadığımı düşünüp Murathan Mungan’ın şiirde nasıl bir karakter olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ve her biri ayrı olan aynı şiirdeki bu dizeler,
şiklatmayla uyandıgım bir hipnoz gibi açtı gözlerimi

onarılmadan okundu ki cümle kitaplar,
elden düşme yanılgılar
yaşanan ilişkilerin yoğun karmaşası
bundandır uzakları tuzak eden gurbet tutması
o abdal yanılması o abdal yanılması
-yanı sıra taşıdıkları terk ettiğini sandıkları-
kim olabilmişse kendi
o kadar çok ölümü bir başına ölür.
-M. Mungan

Ve ben, aramadığımı bulmuş oldum.
Ecem

kendimden bildiriyorum

- anal bead'lerin üçüncü topçuğu içeri girmeden sertleşemiyorum, doktor.
- öznenin kendi zevki ile ilişki kurması imkansızdır, Ege bey.
- ...
- ne diyorsun sen amk ya?! ...
- işin kötüsü ne dediğini de anlıyorum, asıl ben napıyorum amk ya!
- evet, buyrun. haftaya görüşürüz.

saate bakıyorum. seansa başlayalı 26 dk olmuş.

- siz de cinsel ilişki yoktur diye diye bizi sikiyorsunuz, analist bey.

kitabevine giriyorum. almak istediğim kitabı bulmak için raflar arasında geziniyorum. bulamıyorum. çalışan hanımefendiye soruyorum. sağolsun, buluyor hemen. öyle ekstra bir şey de yapmıyor ha, benim dakikalardır baktığım rafa gidiyor, az bi' aranıp şak buluyor kitabı. salak hissediyorum. "kusura bakmayın, zahmet verdim." yok canım ne zahmeti, bu benim işim, neticede ben size hizmet sunmak için para alıyorum, demiyor. hiçbir şey demiyor.

kasaya gidiyoruz. diyorum ki "ben bir de yurtdışından kitap formu doldurmuştum, ama daha onaylanmadı. onları da hemencecik bir onaylarsanız hepsini birlikte ödeyeyim". onay maili geldi mi diye soruyor. "yok, gelmedi" diyorum. "mail gelsin sonra ödeyin" diye karşılık veriyor. yani ben de biliyorum mail gelmediğini. ben de biliyorum norm dışı bir şey talep ettiğimi. iki tane kitap istiyorum. ikisinin de amazon linklerini ekledim. istiyorum ki size şu an verdiğimin 3 katı para vereyim. 7 euro'luk ürün için 12 euro verip Avrupalının kafasını karıştırınca pek mutlu oluyorsunuz ya neden aynı derecede pratik, aynı derecede win-win ama alışılmadık bir durumla karşılaşınca Avrupalıya dönüşüyorsunuz?

biraz çalışayım diye kafeye oturuyorum. yanda trans bir kadın var. içimdeki Zizek *sniff sniff* yapıyor. "sinthomoseksüel misiniz?" diye soruyorum. afallıyor; "aleyküm selam" diyor. "çakmak var mıydı" diyorum. sigaramı yakıyorum. içimdeki Zizek'e hasbinallah çekip terminali açıyorum.

“uzay çağında bir ayağımız,
ham çarık kıl çorapta olsa da biri”

Ahmed Arif'in bu dizelerini bir tek milenyaller anlar. boomer'a sorsan "uzay çağı fos çıktı, biz hala kıl çorap" der. gen Z'ye sorsan "ikinci dize ne öyle ııy arabesk" der. milenyal bilir ki Ahmed Arif doğru söylüyor. milenyaller bu dünyanın İstanbul'udur, bir araya gelmez iki yakanın arasındaki köprüdür.

cehennemde Plato'ya özel bir yer ayrılmalı. ya sen kimsin ya? sen kimsin mağara alegorisi falan? milleti annesine bacasına kardeşine dostuna yabancı ettin. senin yüzünden birbirimize gözlerimizi kısarak bakıyoruz "ulan siz duvardaki gölgeler misiniz" diye. ya senin üstüne kitap yazdığın şeyleri memo "utanmadan iddia edip" köşesine koymaz be. nerede lan bu formlar? nerede lan bu idealar dünyası?

SİE. gebeş. (harmanım)

sigara yakıyorum. içerde birileri var, kalabalık yapmayayım şimdi. burada içerim sigaramı. çay almadan da burada bulunabilirim ki. sigara içiyorum çünkü. boş boş durmuyorum. bakan “napiyor bu orada, boş boş?” demez yani, sigara içiyor der. ne? hayır; kafam karışık değil. ne yaptığımı biliyorum (sigara içiyorum). her şeyin hesabını verebilirim. yoo, ne alaka? günün hayhuylarına göre seyrettiğim, dalgalar arasında savrulduğum doğru değil. 5 yıllık planlarım var benim! 10 yıllıklar bile var, hayal meyal. bugüne göre niye davranayım? andaki isteklerimin ne önemi var? andaki benim varlığım, aynadaki bana kurban olsun.

önümüzdeki 5-10 yıl içinde seninle beraber tüm sevdiklerinin ölme ihtimali götüme göre %15 falan ki bu astro-mega-devasa bir olasılık. yani diyeceğim o ki, yarının ne olacağı belli değil. sen her günü son günmüş gibi yaşa, olabildiğince bilgisayarda vakit geçir, sonra özlersin.

hadi sağlıcakla.

"kendimden bildiriyorum" karikatür

Bizimle iletişime geçmek, basılı kopya talep etmek, yazarlara soru sormak veya yazı buluşmalarımız hakkında bilgi almak için: ucanessek.fanzin@gmail.com

Yazılarımızı internette okumak için: ucanessek.com

Sosyal medyadan güncellemelerimizi ve yazılarla ilgili tasarım, çizim ve paylaşımları takip etmek için: [instagram.com/ucanessek.fanzin/](https://www.instagram.com/ucanessek.fanzin/)